

[Finansministeren.]

er også en engangsforeteelse. Hvis det var en ekstra skat, så ville den jo gentage sig også i de kommende år.

Jeg tror, det var hr. Schlüter, der spurgte, om det var 300.000, der skulle have deres indtægtsniveau ændret. Den bundne opsparing beregnes på basis af 1973-indtægten, og hr. Schlüter er nok så realistisk, at han vil kunne forstå, at der næppe i 1974 er 300.000 skatteborgere, der har en lavere indtægt, end de havde i 1973.

Er man nu ikke ved at komme ud på agitationens overdrev, når man ligesom vil foregøgle befolkningen, at det, som det er blevet sagt både af hr. Bernhard Baunsgaard og sidst af hr. Poul Westergaard, er en slags Ebberød Bank? Dette har intet med Ebberød Bank at gøre, men det har noget at gøre med, at der trods alt her i folketinget findes et flertal — lade det være beskedent — der er parat til at gennemføre en politik, uden hensyn til om den er populær eller ej, men fordi den er nødvendig.

Hr. Bernhard Baunsgaard sagde, at 200 mill. kr. mere i besparelser var lige så meget værd som en bunden opsparing på 1.100 mill. kr. Jeg ved ikke, hvad det er for eksperter, hr. Bernhard Baunsgaard taler med. Jeg har i hvert fald andre eksperter, der har en anden opfattelse af hele den problemstilling.

Jeg bliver altså inden jeg går ind på nogle af de spørgsmål, der har været stillet, og de problemstillinger, der har været rejst, nødt til at sige, at dette folketing kan ikke fralægge sig et ansvar for, at vi i dag diskuterer en bunden opsparing. Jeg kan nok se, at det af hensyn til politisk agitation kan være bekvemt at gøre det. Men jeg tror alligevel, at når den rus, som man er ved at oppiske og har oppisket igennem de senere uger, har lagt sig, så kan det godt være, at befolkningen som sådan alligevel er ræsonnabel i sin vurdering af det, som et flertal her lægger op til. Nu vel, vi skal jo have kommunevalg i næste uge, og der er måske ikke noget at

sige til, at man kører hårdt på netop over for det forslag, som her foreligger.

Der har været rejst en række spørgsmål. Hr. Per Hækkerup spurgte, om man ikke kunne sætte de 100 kr. op til 200 kr. og derved spare nogen administration. Det er rigtigt, at jeg selv foreslog under de forhandlinger, vi havde, at beløbet skulle udgøre 200 kr., før man skulle begynde at indbetale den bundne opsparing. Det rejste spørgsmål er jeg naturligvis parat til at overveje, men det, der for mig må være afgørende, er, at de ændringer af den ene eller den anden karakter, man vil have indføjjet, må ikke medføre, at lovforslaget indbringer et mindre provenu. Det formål, som den bundne opsparing som helhed sigter på, den forbrugsbegrænsende virkning, må fastholdes i forbindelse med praktiske eller rimelige ændringer i øvrigt. Hvis denne forudsætning fastholdes, vil jeg gerne sige til hr. Per Hækkerup, at så skal det ikke møde nogen modstand fra min side, om man sætter grænsen op til 200 kr., før man skal indbetale. Hr. Jens Møller var inde på en endnu højere beløbsgrænse, nemlig 300 kr., men det betyder, at man må rykke grænsen for den indtægt, hvoraf der skal svares bunden opsparing, nedad, for at man kan få det samme provenu hjem.

Spørgsmålet om indbetaling i rater har været nævnt. I lovforslaget er nævnt 3 rater, og de falder i 3 efter hinanden følgende måneder, begyndende 1. september. Jeg lægger ikke skjul på, at hvis det administrativt er muligt, så ville det være en fordel af hensyn til virkningerne at rykke den første indbetaling frem. Det må man prøve at undersøge. Hidtil har det ikke været muligt for mig at stille i udsigt, at den første indbetaling kunne finde sted før i september. Men det er jo et spørgsmål, der kan undersøges i udvalget. Hvis man synes, denne indbetalingsform er for stram, ja, så kan man overveje at springe hver anden måned over og få den sidste indbetaling i januar, så det blev hver anden måned i stedet for hver måned.